

Benvingut, Sergi!

— *María Jesús Ferrando* —

Benvingut, Sergi !

Al dir-me Rosaelisa que ja els havien cridat per anar-se'n cap a Rússia, li vaig recordar que volia fer-se una foto amb Sergi llegint el Tossal a la Plaça Roja. Lo que no esperava es que amb les presses que se'en va anar, se'n recordara de ficar-lo a la maleta.

"Davant la impossibilitat que vingueren els fills de forma natural, ens havíem de fer un compte", expliquen ara els ja feliços pares.

Fa aproximadament tres anys que es van decidir a informar-se sobre el tema de l'adopció.

Per aconseguir un xiquet espanyol han de passar uns nou anys; si es decanten per l'adopció internacional, només uns tres o quatre. Així que sense dubte emprenen la dificultosa tasca de demanar un xiquet a l'estranger.

El cercle es va tancant, ja que el mercat xinés ja estava tancat. Només cap escollir entre Rússia i Colòmbia; es decanten per Rússia perquè és més ràpid.

És una agència particular la que els encarrile donant-los molta informació sobre el tema, cursats i xarrades amb psicòlegs i assistents socials de la Conselleria de Benestar Social, que fa que després de molt de temps i molts viatges, donen la idoneïtat per a què esta parella puga acollir el xiquet que demanava.

Rosa i Juanvi ens diuen que no hi ha res a vore amb l'aeroport de Moscou i el de València, però després de vore més coses de Moscou, entenen que tot guarde una relació.

Els fa falta obtenir la idoneïtat també a Rússia, la qual cosa vol dir més papers, més firmes, més encunys.

Després direm alguna cosa de la Plaça Roja, del Kremlin...però comprendreu que anant de cara a conèixer el que serà el teu fill, se'ls passen per alt detalls.

A l'arribar al cèntric hotel, Rosa repare deseguida en la decoració tan carregada i cridanera tant de les parets com del mobiliari.

Des que han xafat terra russa contenen amb l'ajuda de Nàstia, la traductora, peça imprescindible en tot el procés, i que no els deixi ni a sol ni a ombra.

14-09-02:- Per fi ens acompanye Nastia cap a l'orfenat ;

Està a dues hores de l'hotel. Durant el trajecte ens trobem vora les carreteres (que no tenen res que vore en les d'ací) molts cotxes avariats; models antics que ací a Espanya veiem, pareguts, fa uns deu o quinze anys.

A Juanvi li cride molt l'atenció la policia femenina, amb la falda molt curta, i Rosa afegix que portaven el topo rococó com el que portaven ací les dones fa vint anys i per anar només a cerimònies.

Arriben a l'orfenat i després d'identificar-se mitjançant Nàstia, els fan esperar una estona. Ja per fi arribe Sergi; si a hores d'ara ja teniu la pell de gallina, tranquils, es un símptoma normal. Passen junts dues hores cada dia durant tres dies; com voreu a les fotos des del primer moment van connectar molt bé tots tres.

Sergi convivia amb uns cent xiquets més, ben cuidats segons Rosa i Juanvi, però amb escasses possi-